

Arrest

**nr. 161 241 van 3 februari 2016
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 6 februari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 januari 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. RUMONGE, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 8 oktober 2014 een meervoudige asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 15 januari 2015 de beslissing waarbij deze meervoudige asielaanvraag niet in overweging wordt genomen.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 20 januari 2015 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten –

asielzoeker (bijlage 13quinquies). Deze beslissing, die verzoekster bij aangetekend schrijven van 23 januari 2015 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw, die verklaart te heten,

naam : [M.

voornaam : [A. H.]

[...]

nationaliteit: Irak

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Op 15/01/2015 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag genomen.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft meer dan twee asielaanvragen ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag, inderdaad, aangezien betrokkene al op 20/04/2006, 19/09/2007, 30/04/2009, 27/11/2009, 11/06/2014 asiel heeft aangevraagd en door de beslissing tot weigering van in overwegingname van het CGVS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 15 (vijftien) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 15 (vijftien) dagen.”

Dit is de bestreden beslissing.

1.4. Op 22 januari 2015 stelt verzoekster een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 15 januari 2015.

1.5. Bij arrest nr. 140 641 van 9 maart 2015 verwerpt de Raad het beroep ingesteld tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 15 januari 2015.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In een exceptie van niet-ontvankelijkheid van het beroep werpt verweerder op dat hij van mening is dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij het beroep. Hij stelt zo dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° juncto artikel 52/3, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), in casu verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde wetsbepalingen, bij een eventuele vernietiging van deze beslissing, behoudens in het geval hierdoor hogere rechtsnormen zouden worden geschonden, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, indien blijkt dat verzoekster op het grondgebied van het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten. Verweerder stelt, onder verwijzing naar zijn bespreking van de middelen, dat een schending van een hogere rechtsnorm niet aannemelijk wordt gemaakt.

De Raad dient op te merken dat er echter gevallen denkbaar zijn waarin de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, zelfs uit hoofde van een gebonden bevoegdheid, bekleed is met een onwettigheid. Steeds dient te worden onderzocht of de verzoekende partij een dergelijke onwettigheid, klevend aan het bevel om het grondgebied te verlaten, in haar middelen heeft aangevoerd (cf. RvS 9 maart 2004, nr. 129.004). Daarenboven mag geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn

met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Dit blijkt ook uit het gestelde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat verzoekster de schending inroept van hogere rechtsnormen, waaronder de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Door te stellen van oordeel te zijn dat de aangevoerde schending van hogere rechtsnormen ongegrond is, loopt verweerder vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad. Er kan niet zonder meer worden gesteld dat verzoekster geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De opgeworpen exceptie wordt verworpen.

2.2. Verweerder deelt de Raad op 10 december 2015 bijkomend mee dat verzoekster andermaal asiel heeft gevraagd op 23 maart 2015 en op 5 augustus 2015, aanvragen die negatief werden afgesloten, en haar op 21 april 2015 en op 20 oktober 2015 ook opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker werd betekend. Hij voegt bij zijn schrijven een uittreksel uit het rijksregister.

De Raad stelt vast dat verweerder aldus evenwel nog geen sluitend bewijs neerlegt dat de bevelen om het grondgebied te verlaten waarnaar hij verwijst op correcte wijze werden betekend waardoor de beroepstermijn is verlopen zonder dat verzoekster beroep heeft aangetekend. Uit het uittreksel van het rijksregister dat wordt voorgelegd, blijkt niet dat de bevelen naar het correct adres werden verstuurd. Bijgevolg kan er niet met zekerheid worden vastgesteld dat verzoekster de nieuwe bevelen om het grondgebied te verlaten heeft ontvangen en dat de beroepstermijn reeds is verlopen. Ook op dit punt blijkt aldus niet dat er voldoende grond is om het belang van verzoekster in twijfel te trekken.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 5 en 6 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 2008/115/EG), van de artikelen 7, 48/3, 48/4, 74/13 en 74/17 van de Vreemdelingenwet, van de formele en de materiële motiveringsplicht en van het proportionaliteitsbeginsel.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“[...] In datum van 20 januari 2015 (kennisgeving postdatum + twee werkdagen) werd aan de verzoekende partij, in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd (stuk 1, bijlage 13quinquies).

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet laat de meer voordelige bepalingen zoals voorzien in de internationale verdragen onverlet.

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

Het is aldus de taak van de verwerende partij om het dossier van de verzoekende partij met de nodige zorgvuldigheid te onderzoeken ten einde in overeenstemming te kunnen handelen met artikel 7, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Luidens art. 7 van de Vreemdelingenwet dient de verwerende partij in elk geval de hogere rechtsnormen te respecteren bij elke beslissing genomen op basis van art. 7 van de Vreemdelingenwet.

Gezien overeenkomstig artikel 7 van de Vreemdelingenwet hogere rechtsnormen dient te respecteren en artikel 74/13 de verplichting aan de verwerende partij oplegt rekening te houden met persoonlijke omstandigheden, dient dit uit de bestreden beslissing te blijven, quod non.

Een loutere verwijzing naar het feit dat de verzoekende partij in het rijk verblijft zonder houder te zijn van een geldig paspoort, alsook het feit dat de verzoekende partij geen gevolg zou hebben gegeven aan de eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, volstaat niet, nu uit artikel 74/13 j. 7 van de Vreemdelingenwet zelf j. de motiveringsverplichting dergelijke motieven dienen te worden uiteengezet in de bestreden beslissing. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet legt immers die verplichting op, specifiek ten aanzien van verwijderingsbeslissingen.

De motiveringsverplichting moet de verzoekende partij immers in een mogelijkheid kunnen stellen te kunnen toetsen of de beslissing proportioneel is aan het beoogde doel. Dit is in casu zeker niet het geval.

Het is juist bij het beoordelen van een bevel dat art. 3 EVRM dient te worden beoordeeld. Welnu, omwille van meerdere redenen schendt de bestreden beslissing art. 3 EVRM.

Verzoekster is afkomstig uit Irak, doorheen alle procedures werd nooit getwijfeld aan de afkomst uit Irak. De enige opmerking die er telkens is geweest, is het feit dat men geen correct zicht heeft op welk deel van Irak verzoekster afkomstig is. Het Commissariaat-Generaal kan verzoekster niet volgen in het feit dat zij afkomstig zou zijn van Mosul of uit Badoush, doch twijfelt niet aan het feit dat verzoekster daadwerkelijk Irakees is:

“Het loutere feit dat jullie van Iraakse herkomst zijn (...) volstaat evenmin om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van art. 48/4 van de vreemdelingenwet aan te tonen.” (stuk 12)

Welnu, de toestand op heden in Irak is van die aard dat het nergens nog veilig is. Alle delen van het land zijn aangetast en aldus is er een risico voor elke Irakees ongeacht het deel van het land waar hij van afkomstig is. De redenering uit het verleden dat het louter Irakees zijn niet volstaat, gaat aldus niet meer op nu elk deel van het land in oorlog is.

Dit blijkt uit de nieuwe richtlijnen van UNHCR:

As the situation in Iraq remains highly fluid and volatile, and since all parts of the country are reported to have been affected, directly or indirectly, by the ongoing crisis, UNHCR urges States not to forcibly return persons originating from Iraq until tangible improvements in the security and human rights situation have occurred. In the current circumstances, many persons fleeing Iraq are likely to meet the 1951 Convention criteria for refugee status. When, in the context of the adjudication of an individual case of a person originating from Iraq, 1951 Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. In the current circumstances, with massive new internal displacement coupled with a large-scale humanitarian crisis, mounting sectarian tensions and reported access restrictions, particularly into the Kurdistan Region of Iraq, UNHCR does in principle not consider it appropriate for States to deny persons from Iraq international protection on the basis of the applicability of an internal flight or relocation alternative » (stuk 5, UNHCR, « UNHCR position on returns to Iraq », oktober 2014)

Doch ook uit andere objectieve informatiebronnen volgt dit besluit:

« Since the publication of UNHCR's 2012 Iraq Eligibility Guidelines, Iraq has experienced a new surge in violence between Iraqi security forces (ISF) and Kurdish forces (Peshmerga) on the one hand and the group “Islamic State of Iraq and Al-Sham”(hereafter ISIS), which operates both in Iraq and Syria, and affiliated armed groups on the other hand. Civilians are killed and wounded every day as a result of this surge of violence, including suicide attacks and car bombs, shelling, airstrikes, and executions. As a result of advances by ISIS, the Government of Iraq is reported to have lost full or partial control over considerable parts of the country's territory, particularly in Al-Anbar, Ninewa, Salah Al-Din, Kirkuk and Diyala governorates. Although the ISF and Kurdish forces, supported by US airstrikes, have recently regained control over some localities, mostly along the internal boundaries with the Kurdistan Region, overall frontlines remain fluid. The conflict, which re-escalated in AlAnbar governorate in January 2014 and since then spread to other governorates, has been labelled as a noninternational armed conflict.⁵ Casualties so far in 2014 represent the highest total since the height of sectarian conflict in 2006-2007. As the situation in Iraq remains highly fluid and volatile, and since all parts of the country are reported to have been affected, directly or indirectly, by the ongoing crisis, UNHCR urges States not to forcibly return persons originating from Iraq until tangible improvements in the security and human rights situation have occurred. In the current circumstances, many persons fleeing Iraq are likely to meet the 1951 Convention criteria for refugee status. When, in the context of the adjudication of an individual case of a person originating from Iraq, 1951 Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. In the current circumstances, with massive new internal displacement coupled with a large-scale humanitarian crisis, mounting sectarian tensions and reported access restrictions, particularly into the Kurdistan Region of Iraq, UNHCR does in principle not consider it appropriate for States to deny persons from Iraq international protection on the basis of the applicability of an internal flight or relocation alternative » (stuk 5, UNHCR, « UNHCR position on returns to Iraq », oktober 2014)

“There has been a surge in sectarian violence across Iraq this year not seen since 2008.” “According to the monitoring group, Iraq Body Count, more than 6,000 people have been killed in acts of violence in the country this year.” “Almost 1,000 people were killed and more than 2,000 wounded in September alone, the UN says, making it one of the highest monthly death tolls for years.” “The UN says 979 people - including 127 police and 92 military personnel - were killed in violent attacks in September, bringing the number killed this year to 5,740.” (stuk 3, “Iraq violence: police killed in Anbar attacks”, BBC News Middle East, dd. 23 oktober 2013)

“Dozens of people have reportedly been killed in the past days, including school children.”

"Nearly 1,000 Iraqis were killed and more than 2,000 wounded in acts of terrorism and violence last month, according to the UN Mission in Iraq (UNAMI)."

(stuk 4, "UN chief strongly condemns latest wave of attacks in Iraq ahead of the Eid holiday", UN News Centre, dd. 14 oktober 2013)

"Almost two thirds of new arrivals (60 per cent) hail from ISIS-controlled areas in Ninewa, Salah Al Din and Anbar governorates," Fleming said. "Refugees report their homes being burned, forced conversion to Islam, fears of forced marriage, kidnapping and public threats," she added. The rest of the newly arriving refugees in Jordan have fled sectarian violence in Baghdad and Basra." (stuk 6, UNHCR, "UNHCR reports Sharp increase in number of Iraqis fleeing to Jordan and Turkey", 21 november 2014, te consulteren op http://www.ecoi.net/local_link/287172/406646_en.html)

"The UN says that violence in Iraq killed at least 1,273 people during October. According to the report issued November 1 by the United Nations Assistance Mission for Iraq (UNAMI), at least 856 civilians and 417 security forces members were killed and more than 2,000 were injured. The worst-hit city was Baghdad, with 379 civilians killed, the report said. The UNAMI casualty figures exclude Anbar province, west of Baghdad, where the Islamic State (IS) jihadist group has dealt pro-government forces a string of setbacks in recent weeks. The Iraqi government has put the October toll significantly higher, saying 1,725 civilians and members of the security forces were killed -- some 500 people more than listed in the UN report." (stuk 7, Radio Free Europe, "UN report says 1273 Iraqis killed during october", 1 november 2014, te consulteren op http://www.ecoi.net/local_link/289721/409892_en.html)

" UN report says Islamic State (IS) militants and other armed groups have committed a "staggering" number of gross human rights violations and "acts of violence" in northern Iraq that could amount to war crimes. A joint report by the UN Assistance Mission for Iraq and the Office of the UN High Commissioner for Human Rights released on October 2 lists serious violations of international law and gross abuses from July 6 to September 10. The offenses includes mass executions, the abduction of women and girls as sex slaves, and using children as fighters. The report also said Iraqi government air strikes had caused "significant" civilian deaths and injuries, particularly in western Anbar Province. It said nearly 10,000 people were killed in Iraq by Islamists in September and some 1.8 million Iraqis fled their homes." (stuk 8, Radio Free Europe, "UN report slams IS "war crimes" in Iraq, 2 oktober 2014, te consulteren op http://www.ecoi.net/local_link/287535/407072_en.html)

« During the reporting period, an already dire security situation in Iraq was exacerbated by a surge in fighting between pro- and anti-government forces that erupted late in December 2013 when security forces dismantled a Sunni protest camp near Ramadi in the western province of Anbar, which borders Syria. Following the incident, Al-Qaida-affiliated armed groups, which have proliferated throughout the area and in neighbouring Syria, seized parts of Ramadi and all of Fallujah. The government has since launched military operations in the region and co-opted local Sunni tribal leaders, providing them with weapons and funding, to assist forces in expelling the militants. The humanitarian consequences of the fighting have been grave, with the UN High Commissioner on Refugees estimating that 300,000 Iraqis have been displaced so far by fighting in Anbar.

In response, the Council on 10 January adopted a presidential statement, drafted by the US in consultation with Iraq, which deplored in the strongest terms recent events in Ramadi and Fallujah and condemned the attacks by Al-Qaida affiliate the Islamic State in Iraq and the Levant (ISIS) which have attempted to destabilise the country and the region (S/PRST/2014/1). The Council also urged the people of Iraq to continue to expand their cooperation against violence and terror. Elsewhere in Iraq, near-daily fatal attacks, many of them coordinated and sectarian in nature, against civilians, law enforcement and government officials continue. On 2 February, UNAMI issued casualty figures for January, according to which a total of 733 people, including 618 civilians, were killed in acts of terrorism and violence. » (stuk 9, Security Council Report, « Iraq », maart 2014, te consulteren op http://www.securitycouncilreport.org/monthly-forecast/2014-03/iraq_5.php)

"The United States has expressed concern over the deteriorating security situation in Iraq and pledged "any appropriate assistance" to the Iraqi government. The State Department's statement came after on June 11 fighters from the Islamic State of Iraq and the Levant (ISIL), an Al-Qaeda splinter group, seized the central city of Tikrit, one day after capturing Mosul, Iraq's second-largest city." (stuk 10, Radio Free Europe, "US worried about security situation in Iraq, offers help," 21 november 2014, te consulteren op <http://www.rferl.org/content/us-worried-about-security-situation-in-iraq-offers-help/25418713.html>)

Nergens kan noch toevlucht gevonden worden gezien de precaire omstandigheden dienen de mensen in gans Irak in erbarmelijke omstandigheden te overleven, ook regio's waar het vroeger veilig was blijken te zijn aangetast door ernstige veiligheids- en humanitaire problemen, ook wordt de toegang er ontzegd:

There is no justification for the ongoing unlawful attacks on civilians by car and suicide bombs in Iraq. An attack on November 19, 2014, targeting Erbil's governorate building killed at least 10 civilians and wounded dozens more. Attacks the same day in Baghdad killed or wounded 18 civilians. In early

October, at the beginning of Muharram, the first month of the Islamic calendar and especially holy for Shia worshippers, five car bomb attacks in Karbala killed at least 15 people and injured another 48. Since then, other bombings have killed dozens more in Baghdad, Kirkuk, and elsewhere.

"Bombings across Iraq are killing and maiming civilians in attacks so frequent they barely make the local news," said Joe Stork, deputy Middle East director. "But a government response that too often includes arbitrary arrests and summary executions will only fuel the cycle of abuses."

Iraq's central government and the Kurdistan Regional Government should redouble efforts to protect all civilians – Sunni and Shia, Arab and Kurd, and other minorities – in their fight against the militant group Islamic State (also known as ISIS), which has claimed responsibility for many of the attacks. Iraqi authorities have frequently responded to ISIS attacks with human rights abuses against Sunni civilians, including arbitrary arrests and detentions. In July, Human Rights Watch documented government-backed militias' summary execution of dozens of Sunni civilians in areas where they are battling ISIS.

Erbil Mayor Tahir Ali said that the suicide bomber tried to storm the building but detonated his explosive as security forces shot him before he could get inside. As well as the deadly Baghdad bombings on November 19, a car bomb in eastern Kirkuk wounded five civilians that day.

The Kurdistan Regional Government's Security Council said in a statement on November 19 that the influx into the region of more than 1 million people fleeing violence elsewhere in Iraq threatened security, and stated that "terrorists" were taking advantage of the influx to infiltrate.

For several months, Kurdish authorities have refused entry to Arab Iraqis seeking refuge in the autonomous region. In late October, Human Rights Watch researchers witnessed Kurdish Peshmerga troops and Kurdish intelligence police known as Asayish pushing families away from checkpoints outside Kirkuk and Erbil, yelling "No Arabs!" Regional government authorities said Kurdish security forces would respond to the Erbil attack "with a heavy hand." But the authorities' response to such attacks should be limited to those responsible and adhere to the rule of law, avoiding arbitrary travel blocks against Arabs or other forms of collective punishment, Human Rights Watch said. The November 19 attacks are part of an ongoing series of atrocities throughout Iraq, Human Rights Watch said. On November 11, a suicide bomber killed six police and two other civilians in an attack in Beiji, where ISIS has been fighting government forces and militia for months. On November 13, ISIS claimed responsibility for a suicide bombing at a police headquarters in west Baghdad that killed 11 people, saying a Dutch ISIS member carried out the attack. State forces frequently report having killed suspected attackers but it has not been possible to verify their claims. "The brutal killings across Iraq underscore the need to protect all civilians, especially those fleeing violence," Stork said. "An effective response should end impunity for abuses by militias and government security forces as well as ISIS." (stuk 11, HRW, "Spate of Attacks Terrorize Civilians", 21 november 2014, te consulteren op http://www.ecoi.net/local_link/291033/411475_en.html)

"Am 13. August 2014 stufte die UN die humanitäre Katastrophe im Irak aufgrund ihres Ausmasses und ihrer Komplexität als Level 3 Katastrophe ein. Neben dem Irak werden noch die Krisen im Südsudan, in der Zentralafrikanischen Republik und in Syrien auf dem Level 3 eingestuft (...)Viele befürchten, dass sich IS-Spione in der KRG-Region aufhalten, um Bomben zu zünden oder Selbstmordanschläge zu verüben." (stuk 12, Schweizerische Flüchtlingshilfe, "Irak: Sicherheitssituation in der KRG-Region", 28 oktober 2014)

"The Iraqi government says 2014 was the deadliest year in the Middle Eastern nation since 2007. According to information compiled by the health, interior, and defense ministries, at least 15,538 people were killed last year, and more than 22,000 were wounded. The death toll is higher than in any year since 2007, when almost 18,000 people were killed during the height of Shi'ite-Sunni sectarian violence. Last year's death toll was also more than double the 2013 toll of 6,522. Iraq Body Count, a Britain-based NGO that tracks violence in Iraq, gave an even higher toll for 2014, saying that 17,073 civilians were killed, which would make it the third deadliest year since 2003." (stuk 14, Radio Free Europe, "Iraq endures one of its deadliest years", 1 januari 2015, te consulteren op http://www.ecoi.net/local_link/293572/414380_en.html)

Aldus is het duidelijk dat een terugkeer naar Irak, ongeacht de precieze streek van herkomst, een schending zou uitmaken van art. 3 EVRM.

[...]

Dient tenslotte nog opgemerkt te worden dat de verwerende partij, betreffende het opleggen van een termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten ontegensprekelijk een discretionaire bevoegdheid heeft.

Overeenkomstig artikel 74/14, § 3, 4 ° van de Vreemdelingenwet kan de verwerende partij de termijn om het grondgebied te verlaten verminderen indien de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven. Doch, gelet op de discretionaire bevoegdheid dient er een afweging geval per geval te gebeuren. Immers, het kan goed

zijn dat de verzoekende partij door overmacht niet naar het land van herkomst is kunnen terugkeren. En dit is wel degelijk het geval, gezien de precare veiligheidssituatie in het land van herkomst.

Er wordt door de verwerende partij op geen enkel moment rekening gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan de verzoekende partij. Elke motivering en verwijzing naar de feiten ontbreekt in de bestreden beslissing.

De bovenstaande rechtsregels worden in de bestreden beslissing dan ook zonder meer geschonden.”

3.2. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de formele en de materiële motiveringsplicht, van ‘het beginsel van behoorlijk bestuur’, van het proportionaliteitsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het billijkheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij licht het middel als volgt toe:

“Artikel 7 van de Vreemdelingenwet laat de meer voordelige bepalingen zoals voorzien in de internationale verdragen onverlet.

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

Het is aldus de taak van de verwerende partij om het dossier van de verzoekende partij met de nodige zorgvuldigheid te onderzoeken ten einde in overeenstemming te kunnen handelen met artikel 7, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Luidens art. 7 van de Vreemdelingenwet dient de verwerende partij in elk geval de hogere rechtsnormen te respecteren bij elke beslissing genomen op basis van art. 7 van de Vreemdelingenwet.

Daarenboven stelt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat de verwerende partij bij het nemen van ELKE beslissing tot verwijdering rekening dient te houden met het familieleven van de betrokken persoon en met het belang van het kind.

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.” (art. 74/13 Vw.)

Art. 74/13 Vw. stelt de objectieve verplichting in om rekening te houden met de in dit artikel vermelde omstandigheden, gezien het hier om een verplichting gaat die de wet oplegt en dit ter omzetting van art. 5 van de terugkeerrichtlijn 2008/115/EG.

“bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijnen houden de lidstaten rekening met:

a) Het belang van het kind;

b) Het familie – en gezinsleven;

c) De gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non – refoulement.”

(artikel 5 van de terugkeerrichtlijn 2008/115/EG).

Gezien overeenkomstig artikel 7 van de Vreemdelingenwet hogere rechtsnormen dient te respecteren en artikel 74/13 de verplichting aan de verwerende partij oplegt rekening te houden met persoonlijke omstandigheden, dient dit uit de bestreden beslissing te blijven, quod non.

Verzoekster heeft een gezin met vier minderjarige kinderen (stuk 14).

Een loutere verwijzing naar het feit dat verzoekster eerdere bevelen heeft gekregen, volstaat niet, nu uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet zelf j. de motiveringsverplichting dergelijke motieven dienen te worden uiteengezet in de bestreden beslissing. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet legt immers die verplichting op, specifiek ten aanzien van verwijderingsbeslissingen.

De motiveringsverplichting moet de verzoekende partij immers in een mogelijkheid kunnen stellen te kunnen toetsen of de beslissing proportioneel is aan het beoogde doel. Dit is in casu zeker niet het geval.

De bestreden beslissing houdt geenszins rekening met de belangen van de minderjarige kinderen die hier al ettelijke jaren op ons grondgebied verblijven. Gezien het geenszins betwijfelt wordt dat verzoekende partij wel degelijk Irakees is, zou een verwijdering een ernstige inbreuk betekenen op het welzijn van de kinderen.

In die zin werd in de bestreden beslissing geen rekening gehouden met de speciale situatie waarin de verzoekende partij zich bevindt. Het is de taak van de verwerende partij om, alvorens een beslissing tot verwijdering te nemen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op basis van de elementen waarvan kan verwacht worden dat de staat daarvan kennis zou moeten hebben. De

zorgvuldigheidsplicht van de overheid bestaat er nu juist in om zich op afdoende wijze te informeren teneinde met kennis van een beslissing te kunnen nemen (RvS, 11 juni 2002, nr. 107 624)."

3.3.1. Beide middelen worden, gelet op hun onderlinge samenhang, samen behandeld.

3.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). In casu dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft waarop deze is gesteund. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, en wordt vervolgens toegelicht dat verzoekster niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum. Er wordt verder gewezen op de beslissing van de commissaris-generaal van 15 januari 2015 waarbij verzoeksters meervoudige asielaanvraag niet in overweging werd genomen. Vervolgens wordt, onder verwijzing naar artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, geduid dat verzoekster een termijn van 15 dagen wordt toegekend om gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij deze termijn wordt gerechtvaardigd door erop te wijzen dat verzoekster reeds vijf eerdere asielaanvragen indiende en zij in het kader van haar zesde asielaanvraag geen nieuwe elementen aanbracht. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig en laat verzoekster toe zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van de bestreden beslissing te kennen, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt.

Er dient tevens te worden geduid dat de formele motiveringsplicht niet impliceert dat verweerder in een bestuurlijke beslissing moet uiteenzetten waarom hij van oordeel is dat hogere rechtsnormen, zoals de artikelen 3 en 8 van het EVRM, hem niet verhinderen om een bepaalde beslissing te nemen en dat ook uit de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich geen aanvullende motiveringsplicht kan worden afgeleid (RvS 8 januari 2016, nr. 11.716(c)). De formele motiveringsplicht houdt evenmin in dat een bestuur steeds nader moet toelichten waarom het van oordeel is dat een beslissing niet disproportioneel is gelet op het nagestreefde doel. Voor het overige wordt in dit verband verwezen naar de verdere bespreking van de middelen.

Verzoekster toont dan ook niet aan dat de bestreden beslissing de formele motiveringsplicht schendt.

3.3.3. Het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is gegeven op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;"

Deze bepaling voorziet in beginsel in een gebonden bevoegdheid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten indien een vreemdeling zich bevindt in de hierin bedoelde situatie. Verzoekster betwist in wezen niet dat dit wat haar betreft het geval is. Zij betwist zo niet dat zij op geen enkele wijze is toegelaten of gemachtigd tot enig verblijf in België, en evenmin dat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, met name een geldig paspoort met geldig visum.

Verzoekster betoogt wel, correct, dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet enkel geldt onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag. Zij verwijst in dit verband naar de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Hierbij wijst zij ook op het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Een nader onderzoek in het licht van deze bepalingen dringt zich op.

3.3.4. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De Raad wijst er allereerst op dat uit de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet slechts kan worden afgeleid dat verweerder bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening dient te houden met welbepaalde fundamentele rechten, met name het hoger belang van het kind, het recht op een gezins- en familieleven, en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Waar verzoekster nog stelt van oordeel te zijn dat in de motivering zelf van de bestreden verwijderingsmaatregel steeds dient te worden aangegeven dat rekening werd gehouden met de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet moet worden gesteld dat haar bewering geen steun vindt in de bewoordingen van deze wetsbepaling en dat de formele motiveringsplicht op zich niet inhoudt dat een bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing steeds moet toelichten waarom het van oordeel is dat er geen beletsels bestaan om deze beslissing te nemen, doch enkel om toe te lichten op welke gronden het deze beslissing neemt. Dit geldt des te meer nu verzoekster niet aantoonde dat er in dit verband welbepaalde concrete, relevante elementen spelen die verweerder bijkomend in rekening had moeten brengen of waaromtrent enige specifieke motivering zich opdrong.

Wat de belangen van de minderjarige kinderen betreft, merkt de Raad allereerst op dat verzoekster huidig beroep enkel in eigen naam heeft ingediend, en niet mede in naam van haar minderjarige kinderen. Aldus blijkt niet dat zij thans op ontvankelijke wijze alsnog in naam van haar minderjarige kinderen voor hun belangen kan opkomen. Daarnaast wijst de Raad erop dat het voor ieder normaal redelijk denkend mens evident is dat het, in een normale gezinssituatie, in het hoger belang is van de kinderen om niet te worden gescheiden van hun ouders. Dit impliceert dat wanneer de ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezins-eenheid niet te schaden. Verweerder heeft met deze evidentie rekening gehouden, aangezien hij de minderjarige kinderen in dezelfde beslissing heeft opgenomen als de moeder en hun verblijfstoestand gezamenlijk heeft beoordeeld. Verzoekster beperkt er zich in dit verband verder toe op zeer algemene wijze te stellen dat haar kinderen hier reeds verschillende jaren verblijven, doch aldus ligt nog geen concreet element voor betreffende de belangen van de kinderen dat van aard kan zijn het beslissingsproces te kunnen hebben beïnvloeden en dat door het bestuur in rekening diende te worden gebracht. Verzoekster stelt daarnaast dat een terugkeer naar het land van herkomst een ernstige inbreuk zou betekenen op het welzijn van de kinderen. Er dient te worden aangenomen dat zij dit gestelde linkt aan haar betoog dat het gehele Iraakse grondgebied niet langer veilig is. Dit uitgangspunt van verzoekster werd evenwel niet bijgetreden door de Raad in het arrest nr. 140 641 van 9 maart 2015, nu daarin werd benadrukt dat de actuele toename in geweld- en terreurdaden in Irak geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen en het niveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend zijn. Hierbij werd verder benadrukt dat verzoekster de Belgische overheden niet in staat stelt kennis te nemen van haar reële situatie, waaronder van de concrete plaats in Irak of elders waar zij woonachtig was voorafgaand aan haar komst naar België. Aldus blijkt niet dat verzoekster kan volstaan met op algemene wijze voor te houden dat als gevolg van de bestreden beslissing het welzijn van haar kinderen ernstig in gevaar zou komen. Zij brengt geen concrete elementen aan om zulks te staven, waardoor ook op dit punt geen concrete elementen betreffende de belangen van de kinderen voorliggen die in rekening dienden te worden gebracht. Er moet ook worden benadrukt dat hoewel de belangen van de kinderen een primordiaal karakter hebben, deze daarom nog geen absoluut karakter hebben. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013).

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet houdt verder in dat het bestuur rekening dient te houden met het gezins- of familieleven. Verweerder nam in casu in hoofdte van de verschillende leden van het kerngezin een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, zodat de thans bestreden beslissing een scheiding van de gezinsleden niet tot doel of gevolg heeft. Er blijkt aldus ook geenszins dat met een scheiding van gezinsleden of onderbreking van het gezinsleven rekening diende te worden gehouden. Er blijkt daarnaast evenmin dat er sprake is van concrete hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven in het land van herkomst of elders wordt verdergezet en waarmee ten onrechte geen rekening is gehouden. Verzoekster wijst in dit verband weliswaar op een reëel risico in de zin van artikel

3 van het EVRM gelet op de algemene situatie in Irak, doch de beoordeling van dit risico maakte reeds het voorwerp uit van verschillende door haar ingediende asielaanvragen. Er blijkt niet dat het in dit verband aan verweerder toekwam de beoordeling op dit punt door de commissaris-generaal in zijn beslissing van 15 januari 2015, waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing, over te doen. Deze beoordeling werd daarenboven intussen reeds bevestigd door de Raad in zijn arrest nr. 140 641 van 9 maart 2015. Aldus blijkt ook niet dat verweerder kennelijk onredelijk heeft gehandeld door ervan uit te gaan dat het gezinsleven in het land van herkomst of elders, buiten de Schengenzone, kan worden verdergezet. De Raad stelt verder vast dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet enkel spreekt over een gezins- of familieleven in België, niet over een opgebouwd privéleven in België waarmee rekening dient te worden gehouden.

Wat de gezondheidstoestand betreft, stelt de Raad verder vast dat verzoekster in het kader van het thans voorliggende beroep niet aangeeft dat zij of haar kinderen gezondheidsproblemen kennen die een tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing in de weg kunnen staan. Zij maakt aldus ook niet aannemelijk dat verweerder op dit punt ten onrechte enig concreet gegeven niet in rekening heeft gebracht.

In deze omstandigheden kan een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet worden vastgesteld.

3.3.5. In zoverre verzoekster de schending inroept van de artikelen 5 en 6 van de richtlijn 2008/115/EG merkt de Raad op dat deze richtlijn werd omgezet in de Belgische rechtsorde. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13). Verzoekster toont dit evenwel niet aan. Er blijkt dan ook niet dat zij zich dienstig op deze bepalingen kan beroepen.

3.3.6. Artikel 3 van het EVRM houdt een absoluut verbod in op folteringen of op onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Hiertoe is vereist dat de betrokkene doet blijken van de aanwezigheid van ernstige en zwaarwichtige gronden om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij zal worden verwijderd een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of aan een onmenselijke of vernederende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich evenmin (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262).

De Raad merkt in casu op dat er reeds werd vastgesteld dat verzoekster niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op de hierbij doorgevoerde toetsing aan het criterium voorzien in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet werd aldus reeds vastgesteld dat zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij bij een terugkeer naar het land van herkomst het risico loopt te worden onderworpen aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. In het kader van de meervoudige asielaanvragen die zij indiende, werd verder vastgesteld dat zij geen nieuwe elementen kon aanbrengen die de kans alsnog aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster gaf in het kader van haar asielaanvragen aan afkomstig te zijn uit Centraal-Irak en van Koerdische origine te zijn, doch er werd geen geloof gehecht aan haar beweerde regio van herkomst. Er werd vastgesteld dat in dit verband ook valse identiteitsdocumenten werden voorgelegd. Er werd geoordeeld dat verzoekster de asielinstanties niet in staat stelt om zich een correct beeld te vormen van haar identiteit, haar precieze familiale situatie, haar juiste regio van herkomst, haar verblijfplaatsen, haar eventuele verblijf in andere derde landen of van eventuele verblijfsalternatieven waarover zij mogelijk kan beschikken, waardoor deze niet in staat zijn te beoordelen of zij een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Er werd ook vastgesteld dat de veiligheidssituatie in Irak niet rechtvaardigt dat de subsidiaire beschermingsstatus zou worden toegekend enkel op basis van de herkomst uit Irak en dit nu de veiligheidssituatie aldaar sinds het voorjaar van 2013 weliswaar is verslechterd doch de actuele toename in geweld- en terreurdaden is geconcentreerd in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Er werd benadrukt dat het niveau en de impact

van het geweld regionaal erg verschillend zijn en dat bezwaarlijk kan worden besloten dat er sprake is van een veralgemeend gewapend conflict over het hele grondgebied van het land.

De Raad stelt vast dat verzoekster thans alsnog tracht aan te tonen dat het loutere gegeven dat zij afkomstig is uit Irak volstaat opdat een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bestaat bij een terugkeer naar dit land. De Raad verwijst in dit verband evenwel naar zijn arrest nr. 140 641 van 9 maart 2015, waarin op dit betoog reeds werd ingegaan doch dit niet werd bijgetreden. In dit arrest werd ook reeds ingegaan op de door verzoekster aangebrachte richtlijnen van het UNCHR van oktober 2014 en de persartikels. Verzoekster verwijst thans nog bijkomend naar stukken afkomstig van Human Rights Watch en Schweizerische Flüchtlingshilfe van respectievelijk 21 november 2014 en 28 oktober 2014, doch de Raad stelt vast dat deze stukken andermaal betrekking hebben op de toestand in Irak zoals deze reeds voorlag bij de Raad in zijn voormelde arrest van 9 maart 2015. De Raad stelt vast dat deze informatiebronnen bevestigen dat de toename in geweld- en terreurdaden is geconcentreerd in een aantal Centraal-Iraakse provincies, voornamelijk grootsteden. Deze stukken vermogen niet te leiden tot een andere beoordeling dan deze in het arrest van 9 maart 2015. De Raad merkt daarnaast ook op dat verzoekster andermaal in gebreke blijft stukken aan te brengen die alsnog toelaten een zicht te krijgen op haar reële situatie.

Verzoekster toont niet aan dat verweerder door het nemen van de bestreden beslissing haar in een situatie brengt waarbij zij een reëel risico loopt te worden onderworpen aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM of van het non-refoulementbeginsel wordt niet aangetoond.

3.3.7. Verzoekster beroept zich vervolgens op een miskennis van artikel 8 van het EVRM. Zij wijst erop dat zij in België een gezin heeft met vier minderjarige kinderen. Wat dit ingeroepen gezinsleven in België betreft, dringt de vaststelling zich evenwel op dat alle gezinsleden het Belgische grondgebied dienen te verlaten. De bestreden beslissing heeft aldus niet tot doel of gevolg dat de gezinsleden van elkaar zullen worden gescheiden. Daarnaast stelt de Raad ook vast dat verzoekster niet aantoont dat er sprake is van noemenswaardige hinderpalen die de verderzetting van het gezinsleven in het land van herkomst of elders zouden verhinderen. Zij verwijst in dit verband weliswaar naar de algemene veiligheidssituatie in Irak en betoogt dat aldus een terugkeer naar dit land het gezin blootstelt aan een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling, doch zoals blijkt uit voorgaande bespreking van artikel 3 van het EVRM kan verzoekster niet worden gevolgd waar zij voorhoudt dat de loutere afkomst uit Irak volstaat om een dergelijk reëel risico te kunnen weerhouden. De Raad herhaalt ook dat verzoekster zelf de Belgische overheden in de onmogelijkheid plaatst om kennis te nemen van haar reële toestand, waaronder haar verblijfplaats(en) in Irak of elders voorafgaand aan haar komst naar België. In deze situatie maakt verzoekster ook geenszins concreet aannemelijk dat als gevolg van de bestreden beslissing het “welzijn” van haar kinderen ernstig in het gedrang komt. Er blijkt niet dat verzoekster en haar gezin zich niet kunnen vestigen in een veilige regio in het land van herkomst of in een ander derde land waar zij wel degelijk met vrijwaring van het “welzijn” van hun kinderen hun toekomst verder kunnen uitbouwen. Zij maakt enige concrete hinderpaal om het gezinsleven verder te zetten in het land van herkomst of elders aldus geenszins aannemelijk. Er kan bovendien net worden aangenomen dat de relatief jonge leeftijd van deze kinderen maakt dat zij zich gemakkelijker kunnen aanpassen aan een gewijzigde omgeving. Verzoekster toont met haar algemene betoog dat op geen enkele wijze concreet wordt betrokken op de persoonlijke situatie van het gezin niet aan dat het gezinsleven niet kan worden verdergezet in het land van herkomst of elders en dit in een stabiele omgeving voor de kinderen en in de nauwe nabijheid van hun ouders. Er liggen aldus ook geen concrete elementen voor betreffende de belangen van de kinderen dat er in hunnen hoofde ernstige bezwaren tegen een terugkeer naar het land van herkomst of een ander derde land zouden bestaan. Er blijkt niet dat verweerder kennelijk onredelijk handelde door aan te geven dat voor hem het hoger belang van de kinderen er in de eerste plaats in bestaat dat deze niet worden gescheiden van de zorgende ouder, en deze aldus verblijfsrechtelijk de situatie van verzoekster volgen.

In de mate dat verzoekster zich eveneens beroept op een door haar in België opgebouwd privéleven, merkt de Raad op dat – daargelaten de vraag of dit ingeroepen privéleven daadwerkelijk concreet wordt aangetoond – de thans bestreden verwijderingsmaatregel in ieder geval in overeenstemming is met de wet, beantwoordt aan een legitiem doel en noodzakelijk is in een democratische samenleving. Hiertoe kan worden verwezen naar het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk van het EHRM van 8 april 2008, waarin het Hof stelde dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, wanneer afgewogen tegen het legitieme publieke belang

in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte. Het EHRM besloot hiertoe na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was, zij nooit een definitieve toelating had verkregen om in de betrokken Verdragsluitende Staat te verblijven en haar verblijf tijdens de behandeling van haar asielaanvraag steeds precair was. Het EHRM voegde hier nog aan toe dat de uitwijzing niet disproportioneel werd als gevolg van enige beweerde vertraging door de autoriteiten bij de behandeling van de asielaanvraag. Ook verzoeksters verblijf in België was steeds als precair te beschouwen en een gelijkaardige beoordeling dringt zich aldus op. Ten overvloede merkt de Raad bovendien op dat verzoekster ook andermaal niet aantoonde dat haar opgebouwde banden met België ernstige hinderpalen zouden vormen die haar verhinderen om in haar land van herkomst of elders te verblijven en aldaar verder een privéleven uit te bouwen.

De Raad benadrukt verder dat verzoekster, die op onwettige wijze het Rijk binnenkwam en een asielaanvraag indiende, wist of behoorde te weten dat zij niet op legale wijze in het land kon verblijven indien haar asielverzoek werd afgewezen (EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81, 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk). De in haren hoofde genomen beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten heeft voorts niet tot gevolg dat verzoekster enig verblijfsrecht wordt ontnomen. De bestreden beslissing houdt evenmin een absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Verzoekster dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten.

In de thans voorliggende omstandigheden kan geen disproportionaliteit worden vastgesteld tussen verzoeksters persoonlijke en gezinsbelangen enerzijds en het algemene belang anderzijds en blijkt niet dat de bestreden beslissing is genomen met miskenning van artikel 8 van het EVRM.

De Raad wijst er ten slotte ook op dat artikel 8 van het EVRM op zich geen bijzondere motiveringsplicht inhoudt (RvS 3 december 2015, nr. 233.125; RvS 2 december 2015, nrs. 11.639 (c) en 11.647(c)) en deze verdragsbepaling ook niet voorziet dat uit de motieven van een bestuurlijke beslissing moet blijken dat een evenredigheidsafweging werd doorgevoerd (RvS 21 november 2003, nr. 125.588).

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.3.8. Gelet op voorgaande bespreking blijkt niet dat verzoekster zich kan beroepen op een meer voordelige bepaling vervat in een internationaal verdrag. Aldus dient te worden aangenomen dat, nu verzoekster niet betwist dat zij niet werd toegelaten tot enig verblijf in België en zij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de documenten vereist bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet, verweerder terecht overging tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Een miskenning van deze wetsbepaling blijkt niet.

3.3.9. Verzoekster wijst er verder op dat verweerder bij het bepalen van de termijn voor het vrijwillig vertrek beschikt over een discretionaire bevoegdheid. Zij stelt dat verweerder op grond van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet de termijn voor vrijwillig kan verminderen in bepaalde gevallen, doch in dit verband een afweging geval per geval dient te gebeuren.

De Raad benadrukt in dit verband allereerst dat verweerder in de thans bestreden beslissing geen gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid voorzien in artikel 74/14, § 3, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet om af te wijken van de normale termijn voor vrijwillig vertrek en deze te herleiden tot een termijn van minder dan zeven dagen of zelfs geen termijn. In het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten wordt wel verwezen naar artikel 74/14, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 van deze wet niet is gemachtigd om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, een termijn van zeven tot dertig dagen wordt toegekend, en wordt vervolgens op concrete wijze toegelicht waarom in het specifieke geval van verzoekster wordt geopteerd voor een termijn van vijftien dagen. Hij duidt zo dat verzoekster reeds vijf asielaanvragen indiende en zij in het kader van haar zesde asielaanvraag geen nieuwe elementen naar voor bracht. Verweerder heeft aldus wel degelijk, gelet op de concrete feiten van het geval, gemotiveerd waarom hij opteert voor een termijn van vijftien dagen. Er blijkt niet dat het kennelijk onredelijk is om een verminderde termijn om het grondgebied te verlaten te geven, in de situatie dat een zesde asielaanvraag wordt ingediend zonder dat hiervoor nieuwe elementen voorhanden waren.

In de mate dat verzoekster in dit verband stelt dat zij zich in een situatie van overmacht bevindt, nu zij gelet op de precare veiligheidssituatie in Irak niet naar daar kan terugkeren en dat hieromtrent elke motivering ontbreekt, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing verwijst naar het gegeven dat verzoekster reeds vijf asielaanvragen indiende en zij in het kader van haar zesde asielaanvraag geen nieuwe elementen aanbracht. Deze verwijzingen naar de afgelopen asielprocedures en het gegeven dat verzoekster in het kader van haar zesde asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht, impliceert dat wel degelijk, minstens impliciet, werd aangegeven dat niet blijkt dat verzoekster zich dienstig kan steunen op enig reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling. Er werd verder reeds vastgesteld dat verzoekster ook thans geenszins aannemelijk maakt dat er in haar situatie sprake is van nieuwe elementen betreffende de algemene veiligheidssituatie in het land van herkomst die alsnog van aard zijn de eerdere beoordeling door de asielinstanties te kunnen aantasten of een reëel risico in de zin van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar het land van herkomst aan te tonen. Verzoekster maakt de door haar ingeroepen overmacht geenszins concreet aannemelijk. Zij maakt niet aannemelijk dat er zich omstandigheden voordoen waarmee verweerder alsnog rekening had moeten houden, of waaromtrent hij had moeten motiveren.

3.3.10. Gelet op hetgeen voorafgaat, stelt de Raad vast dat de uiteenzetting van verzoekster niet toelaat te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

3.3.11. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekster ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.3.12. Het evenredigheids- of proportionaliteitsbeginsel kan verder enkel spelen waar de overheid over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikt (RvS 13 december 2001, nr. 101.780). Bij de bespreking van de vorige onderdelen van de middelen werd al vastgesteld dat verweerder in casu optrad in het raam van een gebonden bevoegdheid. Verzoekster kan dan ook niet dienstig verwijzen naar dit beginsel.

3.3.13. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekster eveneens geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

3.3.14. De beschouwingen van verzoekster laten evenmin toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

3.3.15. De Raad moet verder benadrukken dat hij enkel de rechtmatigheid van de hem voorgelegde beslissing kan toetsen en het hem niet toekomt te beoordelen of een administratieve beslissing billijk is (cf. RvS 15 december 2008, nr. 188.772).

3.3.16. Verzoekster beroept zich nog op een schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 74/17 van de Vreemdelingenwet. Enige toelichting betreffende de wijze waarop de bestreden beslissing deze bepalingen heeft geschonden, ontbreekt evenwel. Deze onderdelen van de middelen zijn bijgevolg, gelet op het ontbreken van de vereiste precisie, onontvankelijk. In de mate dat verzoekster met haar verwijzing naar artikel 74/17 van de Vreemdelingenwet doelt op het non-refoulementbeginsel, kan worden volstaan met een verwijzing naar de bespreking betreffende artikel 3 van het EVRM.

3.3.17. De middelen zijn, in de mate dat ze onvankelijk zijn, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk

besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

5. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS